

Cám ơn Vô thường

Các bạn thân mến

Thứ hai, thứ ba rồi thứ tư....thời gian – hai chữ này nghe quá đỗi quen thuộc- hai chữ thật bình thường...và sáng nay thức dậy với tiếng chim hót ngoài hiên – hôm nay là ngày thứ hai. Một tuần đã qua và hôm nay bắt đầu cho một tuần mới – có chi đâu lạ - một tuần mới lại đến – thời gian như thoi đưa – khung cửi vẫn chưa dệt xong bức tranh đời.

Tách trà buổi sáng sớm giúp tôi nhìn lại mình, tôi thấy dường như mình đã lãng phí và hời hợt trong nhiều thứ lắm. Mơ ước chưa tròn, ân tình, nhân nghĩa chưa báo đáp...mà nhịp thời gian, bóng Vô thường vẫn vùn vụt vô tình.

Mỗi lần có tin một người quen hay chưa quen ra đi, tôi hay lảng lảng thấp một nén hương tùy theo hoàn cảnh cho phép, hoặc giả, một nén tâm hương, chân thành gửi năng lượng an lành chúc người ấy thong dong về lại cội nguồn. Cũng như thế, gần hai tuần nay, tôi dành nhiều khoảng lặng cho một vị thầy tu trẻ đang ở tuổi 33 đã lặng lẽ bỏ cuộc chơi chốn Ta Bà, thõng tay rong chơi Trời Phương Ngoại, để lại một khoảng trời mát mát cho huynh đệ, cũng như những người đã biết đến Thầy. Riêng tôi, chỉ được cái duyên nhỏ khi đọc được bài thơ Trót Thương của Thầy mà chị bạn đạo đã ưu ái gửi cho xem, với lời góp ý ngắn gọn nhưng rất ư đầy đủ, không dư và không thiếu :“...đọc bài thơ mới hiểu hết tấm lòng của Thầy. Sự cống hiến rất là trong sáng, cho đời, cho người...” Và tôi hoàn toàn đồng cảm với chị, cũng như tôi cũng thấm thía thêm hai chữ Vô Thường.

Mở mắt chào đời với tiếng khóc lìa cuốn rốn, trong tiếng cười vui mong đợi của gia đình, rồi tuổi thơ, tuổi trẻ, trưởng thành....cũng sẽ qua mà thời gian thì không chờ đợi bất cứ một ai hay một điều gì...và ai trong chúng ta biết chắc rằng mình sẽ chờ đến phút tuổi già, ,, đời có bao lâu mà hững hờ...? Và trong quãng đời chớp mắt đó, ta đã sống như thế nào, để lại được chút gì hay cũng chỉ nhạt nhòa như màu sương khói bên sông mỗi chiều hôm.

Có lần nghe được lời một vị Thầy truyền đạt lời dạy về thời gian của Phật:

*“Ngày nay lại đã qua rồi
Mạng căn huyết mạch lần hồi tiêu hao
Đường như cá cạn ở ao
Khổ thêm thì có chút nào vui đâu...”*

Nhớ lại, tôi cảm nhận sâu sắc và thấm thía làm sao, nhất là ở tuổi về chiều như vậy. Thật vậy, trong cuộc sống, có người đạt được ước mơ, có người lại không. Sự khác biệt này còn tùy thuộc vào rất nhiều yếu tố, nhưng có lẽ niềm tin và nghị lực nơi mỗi người đóng vai trò tương đối nổi bật hơn? Nó có thể được xem như là chìa khóa để mở cánh cửa thành công như ý và may mắn thay, mỗi chúng ta khi vào đời đều có sẵn chiếc chìa khóa ấy trong tâm thức mình. Và có lẽ ta hay ý y, hời hợt nên chiếc chìa khóa quý báu ấy không được đem ra chăm sóc, nuôi dưỡng thường xuyên miên mật để có được kết quả tốt trong cuộc đời, và bánh xe Vô thường thì cứ đều đều quay không hề báo trước cho bất cứ một ai, bất cứ già hay trẻ!

Bánh xe cuộc đời một con người đều nhắm hướng đến Thành công, Thành Đạt. Thành Nhân...nhưng không phải ai ai cũng đều đến đích cả, có người ngừng lại khi thành công, thành đạt, có được tất cả danh sắc trong tay, nhưng vì không thành nhân nên cuộc sống đầy dâu bẽ. Hoặc có người không thành công hay thành đạt, nhưng họ lại thành nhân, tuy cuộc sống đạm bạc, không dư dả, bần hàn, nhưng họ lại có niềm vui an nhiên, thông dong với những cung cách mình đối đãi với tha nhân, xã hội. Cho nên mục tiêu: Sống cho nên Người luôn được khuyến khích từ mọi sinh hoạt tâm linh, tôn giáo. Có niềm tin vào một chung cách sống hướng Thiện luôn là kim chỉ nam cho mỗi người chúng ta trong xã hội chất chứa rất nhiều lo lắng sợ hãi ngày nay.

Sự biến ảo của cuộc đời diễn ra trong từng giây từng phút, với từng cung bậc của mỗi người, có đủ thăng trầm, vinh nhục, khổ vui....thật là một bức tranh Vô thường đậm nhạt đầy màu sắc.

Trốn tránh Vô thường là một nhận thức không đúng đắn. Đức Phật dạy ta cần phải đi trong Vô thường, dựa vào Vô thường, vận dụng Vô thường để đạt được mục đích của cuộc đời, đây là một nhận thức khôn ngoan và tích cực. Thử hỏi, nếu không có Vô thường thì làm sao ta hết khổ? Làm sao các con cháu ta lớn lên, trưởng thành để tiếp nối công trình, sự nghiệp của ta? Và thật vậy, chính nhờ có Vô thường mà ta có đủ niềm tin và nghị lực để vượt ra những rào cản chính mình, đạt thành sở nguyện, lèo lái con thuyền đời ra đến đại dương mệnh mông chứ không cam tâm như cá chết trong ao cạn thì thật uổng cả cuộc đời.

Hiên trúc – Thu 2023
BÔNG LỤC BÌNH